

I dødsskyggens dal

Forfatter: Dag Arneson<dag@nettmenigheten.no>

Som pensjonist tenker jeg en gang i blant på at livet alltid har en ende og at for en som nå er 68 år nærmer dagen seg nok da livet her nede er over. I det siste har jeg og kona også vært omgitt av en del svært syke venner og vi har mistet et par nære slektninger, dette får også slike tanker til å komme.

Har skrevet noe om hvordan dette er og på hva Herren har vist med de siste dagene.

Han er den han er og det er faktisk ingen som er verdige til å bøye seg ned å løse skolissene hans!

Dødsskyggens dal.

I 1. Kor. 15, 26 kalles døden menneskets siste fiende og forteller at en gang skal den tilintetgjøres. Nå sier Ordet også i Hebreerbrevet 2, 15 at Jesus kom for å utfri dem som i frykt for døden var i trældom hele sin livstid og Paulus skriver at for ham er livet Kristus og døden en vinning. Jesus sier i Johannes 5, 24 at den som hører hans ord og tror på den som har sendt ham, han har evig liv og kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet. Og han sier i Johannes 8, 51: «Om noen holder mitt ord skal han aldri i evighet se døden.» I tillegg sier han i Johannes 11, 25 – 26 til Marta : « Jeg er oppstandelsen og livet, den som tror på meg, om han enn dør, skal han dog leve. Og hver den som lever og tror på meg skal aldri i evighet dø. Tror du dette?

Dette kan kanskje høres noe forvirrende ut, skal en troende dø eller skal han ikke dø. Vi må først se hva ordet død i bibelsk forstand betyr. Død betyr adskillelse, bibelen sier jo om oss at vi var døde i våre synder og overtredelser, dette betyr at vi da var adskilt fra Gud på grunn av synden. Skriften sier videre at Gud gjorde oss levende ved Jesus Kristus, dette skjedde da på Golgata der det som forårsaket adskillelsen (synden) ble tatt bort ved Jesus soningsoffet. Når det sies om Jesus at han kom for å utfri de som fryktet døden så var det nok dommen etter døden de fryktet for dette var ikke ateister, det var jøder under loven. En ateist behøver ikke frykte døden, da blir han jo etter sin mening bare borte. Jesus tar bort fra en troende frykten for dommen etter døden fordi enhver synd er sonet en gang for alle slik at Gud har ingen sak å føre mot oss! Rom 5, 1.

Derfor blir ikke den legemlige død noen adskillelse fra Gud og Kristus, vi vil leve om vi enn dør! Jeg er og glad for at jeg går ikke til noe ukjent, men til noe velkjent, jeg har venner der, jeg har slekt der og jeg har i mange år båret noe av himmelen i mitt hjerte og smakt av den kommende verdens kraft. Da jeg ble en kristen var det som å komme hjem fordi det var dette jeg var født til og når jeg står i himmelen vil jeg igjen oppleve på en enda klarere måte. Det blir en hjemkomst til min egentlige familie. Når Paulus skrev at for ham var døden en vinning er dette forståelig fordi evighet med Kristus er målet for våre liv og fordi det som kommer er så mye bedre enn det som er.

Ut fra skriften og ut fra manges beretninger er jeg sikker på at jeg vil hverken møte døden i noen form av avgunn eller lignende, ikke noe mørke og ikke noen dom, jeg vil møte Jesus! Jeg vil få se ham som har sagt:» Jeg er med dere alle dager like til verdens ende, jeg vet at han er ved min side uten å se ham nå, men da vil jeg se Ham.

Sier jeg at jeg ikke frykter døden? Ja jeg tror jeg kan si det, men det er ikke det samme som at jeg ikke ser fram mot de siste dagene av livet med en viss frykt, kanskje dager med smerte, sorg og troskamper – døden kalles jo den siste fiende et menneske møter. Da jeg jo er en godt voksen mann har jeg tenkt en del på dette, hvordan avslutningen av mitt liv her nede i denne omgang vil bli. Jeg har nok sett fram mot det med en viss frykt.

La oss lese Salme 23, i vers 4 sier David: «Om jeg enn skulle vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke for ondt, for du er med meg, din kjepp og din stav de trøster meg,,» Når dette ordet kom til meg i går kveld gikk det særlig opp for meg at «Den gode hyrde» selvsagt ikke vil forlate fåra sine når de møter en slik uovervinnelig fiende, en fiende som vil ta livet fra dem. Hyrdens kjepp og stav er de redskaper han har for å jage og drepe villdyra med og redskap han kan gripe fatt i et får som springer ut med. Det var og kraftige og effektive redskap, det hadde David selv erfart da han som gjetergutt hadde drept både bjørn og løve med dem! Vil tro at når David så fram mot sin utgang fra livet tenkte han at om han selv ikke hadde kraft lenger hadde han en med seg som hadde det, en mester og en livets høvding. Legg merke til at David trøstes ikke av sitt eget sverd eller skjold enda de sikkert hadde hjulpet ham i livet, Det var det som var i hyrdens hender han satte sin lit og ikke til noe av seg selv eller sitt eget!

Husk at Romerbrevet 5, 10 sier at så sant vi ble forlikt med Gud ved hans sønns død da vi enda var fiender så skal vi så meget mere bli frelst ved hans liv etter at vi er blitt forlikt.

Når han sier han er med oss alle dager betyr dette ikke bare solskinnsdagene, han vet jo selv godt at det er i de vanskeligste dagene vi trenger ham mest. Nå kan vi jo lure på om vi har vært gode og snille nok til at han tar seg av oss, men ser vi slutten på vers 3 ser vi at det er ikke bare for vår skyld han er der, men også for sitt navns skyld. Skriften sier i 2. Tim. 2, 19 at Guds faste grunnvoll står og har dette segl; Herren kjenner sine...» og himmelreisen er ikke noe vi får som belønning for et vellykket kristenliv, men noe vi får som rettighet ved den nye fødsel. 2. Kor. 1, 22 forteller at Gud har satt sitt innsegl på oss – hvem vi tilhører – og har i tillegg gitt oss Ånden til pant i våre hjerter.

Ja Bibelen går så langt i sin fastsettelse av nådeprinsippet at den forteller oss i 1. Kor. 3, 14 - 15 at selv om intet av det vi trodde vi utrettet i Guds rike ikke hadde verdi vil frelsen likevel være vår.